

BUDSKAP FRÅN OMRÅDESLEDARNA

Påskynda frälsningsarbetet med hjälp av teknik

Äldste Robert A. Dryden, England

Områdessjuttio

För ett antal år sedan sade en prästadömsledare i min hemstav följande: "Vi tillbringar all vår tid med att söka upp undersökare när vi borde använda tekniken för att hjälpa dem att komma till oss. Nu ser jag värdet i hans ord när jag hör apostlar och profeter uppmana oss att använda internet för att sprida evangeliet. I juni 2013 sade president Monson: "Nu är det dags för medlemmar och missionärer att komma samman ... [och] verka i Herrens vingård för att föra själar till honom. Han har berett medel för oss till att sprida evangeliet på en mängd sätt, och han ska hjälpa oss i vårt arbete om vi handlar i tro och utför hans verk." (*Liahona*, november 2013, page 4.)

I generalkonferensen i april 2014 uppmanade äldste Ridd i Unga mäns presidentskap oss att använda tekniken. Han sade: "Teknikens gudomliga syfte är att påskynda frälsningsarbetet. Herren förväntar sig att ni använder dessa storslagna hjälpmedel för att ta hans verk till nästa nivå, till att sprida evangeliet på sätt som är bortom min generations vildaste fantasier. Medan tidigare generationer påverkade sina grannar och sin stad har ni förmågan genom internet och sociala medier att sträcka er ut över gränser och påverka hela världen." (*Liahona*, maj 2014, page 58)

I hela Europa ser vi medlemmar använda teknik för att påskynda arbetet. Högrådsmedlemmarna i Canterbury stav i England skickade till exempel videon "Tack vare honom" till 180 vänner som inte tillhör kyrkan, med en inbjudan att låta andra se videon.

Äldste
Robert A.
Dryden

Naomi i Schweiz använde ett socialt nätverk för att skicka en personlig inbjudan till sina vänner som inte tillhör kyrkan att vara med på avskedsmötet före hennes mission. Över 80 personer kom, och av dem var 40 i kyrkan för första gången!

Många medlemmar använder också sociala nätverk för att på ett naturligt och kärleksfullt sätt inbjuda sina vänner och familjemedlemmar som inte tillhör kyrkan till avskedsmötet före en mission eller mötet efter hemkomsten, till dop, församlingsfester, när ett barn välsignas, generalkonferenser och andra evenemang i kyrkan.

De här exemplen är bara början. Varje ansträngning vi gör för att förkunna evangeliet stärker vittnesbörd och kyrkan i sig. Vad kan du göra i dag för att sprida evangeliet på internet? Det är lättare och roligare än man kan tro. Här är några förslag.

På Facebook, Twitter, Google+ och YouTube kan du "gilla" och följa flera av kyrkans officiella

webbplatser, till exempel Church Facebook Page, The Mormon Channel, Mormon.org, Mormon Messages, LDS Youth och så vidare.

Dela citat, bilder eller videor på ett socialt nätverk från någon av de här officiella webbplatserna som berörde dig, med en kommentar varför de berörde dig. Var ärlig och var dig själv när du deltar i samtalen på internet. Som äldste Ballard har sagt: ”Med hjälp av nya teknologiska verktyg kan du främja Herrens verk genom att ta del i det pågående samtalet om kyrkan.”

Gå till Mormon.org och skapa en profilsida på www.mormon.org/create och berätta sedan om den för dina vänner. Fäst en länk till den vid din signatur, lägg ut den på sociala media och så vidare.

Som förberedelse för inbjudningsmånaden december kan du lägga märke till vilka av dina medlemmar som inte tillhör kyrkan som ”gillar” och säger något positivt när du lägger ut något andligt eller familjerelaterat på sociala media. Be om att få veta vilka de här vännerna är som du kan bjuda in till kyrkan.

Du hittar många fler förslag på lds.org genom att skriva ”sharing the gospel online” i sökfältet. Fråga någon av ungdomarna eller de unga ensamstående vuxna i din församling om du behöver hjälp med de här förslagen.

Evangeliet och kunskapen om vår Frälsare ger så mycket frid och glädje till dem som omfamnar det. Det är något som borde delas med hela världen.

Syster Dryden och jag började nyligen prata med en underbar man om evangeliet. Det var intressant att han aldrig hade hört något av namnen som kyrkan är känd genom. Teknik är verkligen ett redskap vi måste använda mer i lydnad mot Herrens befallning att föra hans kyrkan ”ut ur dunklet och ut ur mörkret” (D&C 1:30). Må Gud välsigna oss när vi når ut med hjärta och händer för att sprida hans evangelium. ■

Templet i Köpenhamn har fyllt 10 år

Birgitta Wennerlund, Malmö stav

Den 23 maj 2004 invigdes kyrkans 118:e tempel i Köpenhamn. I år är det 10 år sedan och detta firades både i Danmark och i Malmö stav. I Danmark med att templet var öppet hela dagen tisdag till lördag under jubileumsveckan. Staven inledde firandet i Helsingborg med ett andligt möte, utställningar som alla åldersgrupper bidragit till samt en frågesport med betoning på templet i gamla tider.

Mötet inleddes med att Seja Bengtsson, Helsingborgs församling, berättade om sin glädje över att kunna komma till templet. ”Jag minns mitt första besök i templet”, berättar hon, ”jag var så ängslig att jag inte skulle vara värdig, men när jag kom in i templet var det som om Herren välkomnade mig dit.”

Hon beskrev sin glädje över att få vara ställföreträdare, särskilt för sina egna släktingar. Hon gläds över symboliken i templet, de vackra tavlorna som alla handlar om Kristi liv. Hon gläds över att träffa vänner, vara tempeltjänare och över att få lära sig mer och mer och få fördjupa sig i skrifterna, känna friden och närheten till Herren i templet. ”Vi brukar tala om att vi går genom

templet, men i stället borde vi låta templet gå igenom oss, då lär vi oss mycket mer.”

Efter ett vackert musiknummer av Hanna Wikström och Casper Wagner fick vi lyssna till syster Janet Williams, värdinna i templet. Hon var glad att ingen förväntade sig att hon skulle kunna tala svenska. Hon berättade om en stor trappa som leder från rum till rum i templet i Salt Lake City. President Lorenzo Snow visade sina barnbarn den avsats där Frälsaren visat sig för honom. ”Jag kan inte säga att Herren har varit i templet i Köpenhamn”, sade syster Williams, men han skulle kunna vara det. Vi kanske inte får se honom personligen, men vi kan få Andens vittnesbörd bekräftat i våra hjärtan om att han lever och skulle kunna komma dit. Vi har alla en personlig inbjudan att komma till templet, sedan är det upp till oss att komma och uppfylla det uppdrag vi har fått.”

Innan nuvarande tempelpresidenten, James Williams, inledde sin mission tillsammans med hustrun Janet som tempelvärdinna, var han missionär från november 1960 till maj 1963 i Danmark. Han var också

President och syster Williams i templet i Köpenhamn har glatt sig mycket åt den speciella ande som påverkat alla i templet under jubileumsveckan. En ande av kraft, iver, glädje och beslutsamhet bland såväl gäster som tempeltjänare.

missionspresident i Danmark för cirka sju år sen. Hans yrke har varit reumatologläkare. De har varit tempeltjänare i templet i Salt Lake City där han också hade förmånen att få tjäna som beseglare. De har tjänat på MTC i England och samtidigt varit tempeltjänare i templet i Preston.

President Williams berättade att han tränar på att lära sig förstå svenska. "När vi inviger ett tempel, inviger vi oss själva", sade president Williams. Han citerade sedan från Hesekiel, kapitel 47, om templet i

Jerusalem. "Där talas det om att det rann vatten fram under husets tröskel. Vattnet som beskrivs är det levande vattnet", sade president Williams, "som gav mycket fisk och mycket frukt som tjänade till föda. På samma sätt ger templet oss många välsignelser, bland annat styrka och tro som hjälper oss motstå världen. När vi kommer till templet i den andan välsignar Herren oss!"

President Williams berättade också att han märkt att han ofta går omkring med ett leende för han är så glad att vara där.

"Templet är inte bara för våra förfäder, utan det är också för oss själva."

Efter att ha firat 10-årsjubileet i Köpenhamn, berättade president och syster Williams om en fantastisk vecka. "Det har varit en underbar ande här hela veckan", säger de båda. "Vi har haft många här som inte varit i templet på länge, och många har stannat hela veckan." De är mycket tacksamma för alla tempeltjänare som har ställt upp och gjort mycket för att kunna genomföra såväl förberedande

arbete, begåvnings-sessioner och beseglingar samtidigt varje dag. "De har varit underbara!" utbrister syster Williams. "Vi hoppas att de som varit här har fått en starkare känsla för templet och vad vi gemensamt kan åstadkomma", säger president Williams. "Många har jämfört veckan med tempelresorna till Schweiz och Stockholm och uttryckt sin förtjusning över att få träffa så många syskon och vänner och känna styrkan av vad vi tillsammans kan åstadkomma. "Köpenhamns stav har varit tongivande", betonar president Williams. Bland annat framkom det att förste rådgivaren i Köpenhamns stavs presidentskap, Michael Olsen, varit där under varje session hela veckan. "Vi hoppas att många har lämnat templet den här veckan med större beslutsamhet att snart komma tillbaka", säger syster Williams. "Det handlar om själars frälsning, och många själar har fått arbete utfört för sig den här veckan."

Även under ordinarie öppetider försöker man ordna så att alla som kommer till templet ska få vara ställföreträdare på något sätt. "Vi vill att alla ska gå härifrån med glädje inom sig över att ha kunna göra något för dem som befinner sig i andevärlden", säger president Williams. ■

FOTO MARIA THÖRN

Den nye grens-presidenten i Linköpings gren, René Ulsøe Nielsen och till vänster hans rådgivare Ketil Kindestam.

Ny grenspresident i Linköping

Eivor Hagman

På grenskonferensen i Linköping söndagen den 18 maj inröstades och avskildes René Ulsøe Nielsen till ny grenspresident i Linköpings gren.

Linköpings gren organiserades första gången år 1857 och reorganiserades 1947. Mellan 1975 och 1980 var Linköping en beroende gren men sedan 1980 har det varit en egen gren.¹ På medlemslistan finns 106 medlemmar upptecknade men bara 23 är aktiva och kommer varje söndag.

Den nye grenspresidenten, broder Nielsen, är 29 år och kommer från Esbjerg i Danmark. Han har tjänat som missionär i Danmark under åren 2004 – 2006. För drygt 7 månader sedan flyttade han till Linköping från Danmark tillsammans med sin svenska hustru Elisabeth. Han arbetar som

audionom på Linköpings Universitetssjukhus.

President Nielsen känner sig väldigt ödmjuk inför sitt kall och tycker det känns inspirerande att stavspresidenten i Stockholms södra stav, Markus Karlsson, vågade kalla en dansk till grenspresident i Linköping. Han har personligen känt att detta är Herrens vilja och har ett vittnesbörd om att Herren stöder, inspirerar och styrker oss när vi försöker göra vårt bästa. Ingenting är omöjligt för Herren!

”Jag litar på Herren och hans nåd, jag litar på Kristi försonings styrka och ska försöka tjäna honom och grenen av hela mitt hjärta, styrka och förmåga”, säger president Nielsen. Han uttrycker vidare sin tacksamhet för sin rådgivare, broder Ketil Kindestam, och för de fantastiska medlemmarna som finns i grenen. ■

FOTNOT

1. Information hämtad från hemsidan Sweden FamilySearch Wiki

Missionärsarbete tema på distriktskonferens i Umeå

Anna Bengtsson, Umeå distrikt

Helgen 17–18 maj var det distriktskonferens i Umeå distrikt.

Konferensen avslutades med att Carolina Bergström döptes.

Temat var missionärsarbete, och det var många fina tal och vittnesbörd.

Här följer några utdrag:

David Stegeby: Vi ska inbjuda människor att komma till Kristus. Vi misslyckas inte när vi får ett nej, utan vi misslyckas när vi inte inbjuder dem alls.

Det är viktigt för oss att göra upp planer, det får man lära sig som missionär och det hade jag stor nytta av när jag pluggade. En plan som inte är nerskriven är bara en dröm, och den lär förbli det om man inte skriver ner den.

Hans Ottosson: När jag tar hand om mig själv genom att studera skrifterna mer och be mer engagerat, känner jag

mig närmare vår himmelske Fader och har den Helige Anden med mig.

Camilla Norin: Även om livet inte alltid blir som vi har planerat så kan vår himmelske Fader göra underverk genom oss. Det är den Helige Anden som undervisar, vi som missionärer är bara redskap.

Syster Newell: Att följa evangeliet är som att stryka skjortor, man kan vara butter och tycka att det är tråkigt, eller man kan göra det noggrant med ett leende på läpparna.

Missionspresident Newell: Vårt ansvar är att bjuda in våra vänner till kyrkan. Vad de gör med inbjudan är inte vårt problem, men vi ska bjuda in dem. Vi har hört mycket fint under konferensen, men vi har känt så mycket mer. När vi nu går hem vill jag att vi ska minnas i första hand vad vi känt och inte vad vi hört. ■

”Människan är till för att ha glädje”

Anna Fåhraeus

Ibland klagar vi på att livet inte blir som vi tänkt. Vi blir ledsna och besvikna, det är förståeligt. Jag fyllde 50 förra året och firade 33 år i kyrkan i år. Mitt liv har inte blivit som jag tänkte att det skulle bli. Jag är född i Sverige, men när jag var fyra år flyttade familjen till Kanada. Där växte jag upp i ett katolskt samhälle i slutet på 60-talet och början på 70-talet. Jag trodde som ung att alla gifte sig och fick barn. Det ingick liksom i livet. Det var det jag trodde jag skulle göra när jag blev vuxen. Resten var mindre viktigt. Templet och eviga familjer förstärkte den önskan och tron i mig.

Men mitt liv blev inte så. Det är alldeles säkert så att det spelat en avgörande roll att jag hade en komplicerad och otrygg barndom. Jag kan, liksom Nephi, säga att jag hade goda föräldrar, men de var trasiga och hade mycket mindre kunskap än Lehi och Sarai att leda vår familj rätt. Följden blev olyckliga beslut och en skilsmässa som var både en räddning för mig och en traumatisk upplevelse. Följden har också blivit att jag fått lära mig hur man hanterar konflikter med nära och kära och hur man bygger relationer. Nu när jag har mer distans och kan se tillbaka på mer än trettio år av mitt liv sedan jag döpte mig så har mitt liv varit lärorikt och spännande.

Evangeliet kom in i mitt liv som en välsignelse som jag var villig att ta emot i slutet på tonåren. Det var min styrka. Jag hade en önskan att tro och en vilja att ta emot Herrens ledning. Jag ville ha hjälp. Jag törstade efter det (Matt 5:6). Jag fick uppleva evigheten och att jag är en evig varelse. I hämlarna på den andliga insikten så förstod jag att det är bäst att sätta igång och ta itu med att skapa det liv jag ville ha. Jag förutsatte att Gud skulle

vara en del av det så jag lät honom blanda sig i. Det ledde till många viktiga beslut: att åka till BYU (Brigham Young Universitet) efter gymnasiet, att gå på mission, att åka hem till Sverige, att umgås med min far året innan han dog, att stanna i Sverige, att inte ge upp.

Mina andliga upplevelser ledde också till frustration. Det kan tyckas konstigt när jag har fått så god vägledning av Herren i mina ämbeten, så härliga bekräftelser i mina skriftstudier och så många bönesvar. Varför frustration? Jo, för att bland alla de frågor jag haft, så har jag känt att jag inte fått hjälp med de saker som skulle enligt evangeliet betyda mest: vilja att hitta en evig kamrat och bilda en familj. Det är komplicerat som medlem i kyrkan att Gud inte alltid hjälper oss att uppfylla rättfärdiga mål. Vi vet att Gud är villig att hjälpa oss, så varför gör han inte det ibland, utan låter oss misslyckas? Detta kompliceras ytterligare av att vi har en benägenhet att jämföra oss med andra. Då blir våra tankar inte så konstruktiva. Han hjälper ju andra medlemmar, andra som gjort många saker man vet är fel, så varför inte mig? Ja, ni förstår säkert principen. Man känner sig som den förlorade sonens storebror: besviken, frustrerad och oförstående inför hur Gud tänker (Lukas 15:11–32).

Ibland har jag hört en och annan medlem säga att det den äldre brodern saknade var medkänsla med sin yngre bror. Jag tror inte det. I varje fall så har jag känt och känner glädje över alla som hittar den rätte för dem, som har möjlighet att dela sina liv med någon och bilda familj. Jag önskar dem lycka, och tycker inte det är svårt att se dem glädjas tillsammans. Jag gläds med dem. Deras liv ger mig hopp. Detta har likväl inte hindrat att jag

Anna Fåhraeus

undrat varför jag står utanför den skara som Gud velat hjälpa i just detta.

Att övervinna bitterhet handlar om tro och bön och tålamod. Men det är inte den historien jag vill berätta. Det jag vill berätta är att Guds avsikt med mitt liv visat sig vara annorlunda och mer djupgående än jag förstått. Han har velat skapa inom mig en förståelse för att hans vilja är att vi ska, att jag ska, glädjas i hans skapelse av mig och i min möjlighet att vara en del av hans skapelse. Avsikten har varit att jag ska förstå att sann glädje är en färskvara som är beroende av min medkänsla, min vilja, och min tro på honom, men inte av att lyckas med något för egen del. Viljan och strävan är viktiga, men lyckas jag så är

det en bonus, en bieffekt, men det är inte det andliga målet. Det målet kan nås även när vi inte lyckas i världen. Det andliga målet uppnås i strävan att älska och se andra, att hjälpa och stötta, och strävan att vara varsam med mig själv samtidigt som jag tänjer på mina gränser och fortsätter vara öppen (sårbar) för livet, trots motgångar och besvikelser. Detta är det som är viktigast – i ett evigt perspektiv.

Jag vet inte hur mitt liv kommer att se ut när det gäller man och barn i framtiden, men jag har möjligheter nu att ta emot Guds kärlek genom andra som är viktiga att ta vara på, möjligheter att stötta andra, att utvecklas och att ta emot stöd och uppmuntran. Männan

i mitt liv är inte mina, men de är goda män och vänner jag uppskattar. De uppskattar också mig och låter mig veta det. Det är härligt att se dem glädjas med sina hustrur och i sina familjer. Att se deras strävan och deras kärlek, att få vara med och kika in på ett hörn. Det är en stor välsignelse att se Sions grundval bli byggd och hur den inte kräver fullkomlighet utan kärleksfull strävan. Det har varit viktigt för mig för att återställa min tro på och tillit till män. Jag är oerhört tacksam för den möjligheten. Jag har inte den roll jag tänkte eller trodde, men jag har fått en tro på män och på att det finns många goda familjer i kyrkan, i samhället och i min närhet.

Lina, min äldsta systerdotter, bodde hemma hos mig i tre år. Det kom oväntat och plötsligt, precis när jag inte kände att jag stod ut längre

med att bo ensam. Vissa känner att det är okej att bo ensamma. Det gör inte jag. Jag trivs bäst och sover bäst när det finns andra i närheten. Så att ha Lina hos mig var fantastiskt roligt och lärorikt. Vi är goda vänner och nu när hon pluggar på högskolan får jag agera stöd och råd. Det är härligt! Nu när hon inte är här har en ny möjlighet öppnats. Jag har fått möjligheten att stötta en ung kille i Nairobi via goda vänner som har personliga kontakter där (Launica på Facebook). Jag är stolt över Orembes goda betyg men framförallt över hans vilja att sträva i en miljö som är svår och inbjuder till att tappa tron på att saker kan förändras. Jag ser fram emot att följa honom under hans tid i skolan och efteråt om jag har tur.

Jag har också möjligheter att umgås med och lära känna sexåriga Toni, min grannes son, för att han vill lära känna mig. Han gillar mitt hem, min mat, mina filmer och mig. Jag vet inte i vilken ordning och ibland tror jag det är soffan och fjärrkontrollen! Men han säger till sin morfar "Visst är hon snäll?" Och det värmer mitt hjärta. Jag har möjligheter att lära mig mer om romer därför att Herren satt behövande människor i min närhet, och jag vet att sträcker jag mig utåt så kommer min bekantskap med dem att vara till välsignelse för både dem och mig. Listan fortsätter. Min familj är inte den jag tänkt och i mångas ögon är de här människorna inte ens min familj, men Gud har sagt att de är mina bröder och systrar och att jag ska ta hand om de minsta. Att vara närvarande när jag gör det ger mig minst lika mycket som det ger dem.

Jag tror att Gud ger oss alla möjlighet till sann glädje, till att känna oss behövda, att känna oss som en del i ett sammanhang, att känna gemenskap. Frågan är om vi tar emot de erfarenheter vi kan få eller ställer oss utanför för att de inte är de möjligheter vi ville ha. ■

Artiklar till Lokala sidorna

Välkommen att skicka in bidrag till Lokala sidorna under följande rubriker:

Lokala Nyheter, Hur jag vet, Sista dagars heliga i Sverige berättar, Favoritskriftställe (för ungdomar), Försöker likna Jesus (för barn) och Läsarkommentar.

Alla artiklar redigeras och publiceras i mån av plats, kvalitet och lämplighet. De skickas även vidare till den nya svenska hemsidan. Nyhetsartiklar bör skickas in senast 2 veckor efter händelsen.

För att få artiklar och foton publicerade behövs tillstånd från artikelförfattare, fotograf och personer på fotot (undantag: om det är en nyhetsartikel behövs inte tillstånd från personer på fotot). För barn och ungdomar under 18 år behövs alltid tillstånd från föräldrar.

Speciella blanketter finns nu för dessa tillstånd som måste fyllas i och undertecknas, se kyrkans svenska hemsida www.jesukristkyrka.se.

Kontakta redaktionen för mer information.

Eivor Hagman, redaktör
eivorhagman@hotmail.com
Medusagatan 2 A, 553 38 Jönköping
Tel. 036-719663

Helena Österlund, ass. redaktör
helena.osterlund@gmail.com
Söderby Parkväg 111, 136 63 Söderby
Tel. 08-7770401 ■